

Apocalypsis Iohannis, also known as the *Apocalypse of Holy John the Theologian*; *The Second Apocalypse of John*; or *The Later Apocalypse of John*.

Edition:

Constantinus Tischendorf, *Apocalypses Apocryphae: Mosis, Esdrae, Pauli, Iohannis, item Mariae Dormitio, additis evangeliorum et Actuum Apocryphorum Supplementis*. Hermann Mendelssohn: Lipsiae, 1866. Pp. 70–94.

Edition also found in:

John M. Court, *The Book of Revelation and the Johannine Apocalyptic Tradition*. JSNTS 190. Sheffield Academic Press: Sheffield, England. 2000. Pp. 32–46 (with translation on facing page).

Court uses Tischendorf's edition. This edition was typed based on Court's edition (as the accents were clearer) then checked against Tischendorf.

This edition keyed by Rick Brannan (<http://rickbrannan.com>) January 2016.

Ἀποκάλυψις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου

1. Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρεγενόμενη ἐγὼ Ἰωάννης μόνος ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ θαβώρ, ἔνθα καὶ τὴν ἄχραντον αὐτοῦ θεότητα ὑπέδειξεν ἡμῖν, καὶ μὴ δυνηθέντος μου στήναι ἔπεσα ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἠύξάμην πρὸς κύριον καὶ εἶπον· κύριε ὁ θεός μου, ὁ καταξιώσας με δοῦλόν σου γενέσθαι, ἄκουσον τῆς φωνῆς μου καὶ δίδαξόν με περὶ τῆς ἐλεύσεώς σου· ὅταν μέλλῃς ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, τί μέλλει γενέσθαι; ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη τί μέλλουσι γενέσθαι ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις; ἀποκάλυψόν μοι πάντα. θαρρῶ γάρ ὅτι ὑπακούεις τῷ δούλῳ σου.

2. Καὶ ἐποίησα ἡμέρας ἑπτὰ προσευχόμενος, καὶ μετὰ ταῦτα νεφέλη φωτεινὴ ἤρπασέν με ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ ἔστησέ με πρὸ προσώπου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἤσουκα φωνῆς λεγούσης μοι· ἀνάβλεψον, δοῦλε τοῦ θεοῦ Ἰωάννη, καὶ γνῶθι. καὶ ἀναβλέψας εἶδον ἀνεωγῶτα τὸν οὐρανόν, καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν τοῦ οὐρανοῦ ὀσμὴ ἀρωμάτων εὐωδίας πολλῆς, καὶ εἶδον φωτοχυσίαν πολλὴν σφόδρα παρὰ τὸν ἥλιον φωτεινότεραν. 3. καὶ πάλιν ἤσουκα φωνῆς λεγούσης μοι· θεώρησον, δίκαιε Ἰωάννη. καὶ ἀνέτεινα τὸ ὄμμα, καὶ εἶδον βιβλίον κείμενον, ὡς νομίζεν με, ἑπτὰ ὀρέων τὸ πάχος αὐτοῦ· τὸ δὲ μῆκος αὐτοῦ νοῦς ἀνθρώπων οὐ δύναται καταλαβεῖν, ἔχοντα σφραγίδας

ἑπτὰ. καὶ εἶπον· κύριε ὁ θεός μου, ἀποκάλυψόν μοι τί ἐστὶν γεγραμμένον ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. 4. καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τοῦτο τὸ βιβλίον ὃ ἐώρακας, γεγραμμένα εἰσὶν τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ καὶ τὰ ἐν τῇ ἀβύσσῳ, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης κρίματα καὶ δικαιοσύνη. 5. καὶ εἶπον· κύριε, πότε μέλλουσιν ταῦτα γενέσθαι, καὶ τί διαφέρουσιν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· μέλλει τῷ καιρῷ ἐκείνῳ γενέσθαι πλησμονὴ σίτου καὶ οἴνου, οἷα οὐ γέγονεν ἐπὶ τῆς γῆς οὐδ' οὐ μὴ γένηται ἕως οὗ ἔλθωσιν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι. τότε ὁ στάχυς τοῦ σίτου ἐκφυεῖ ἡμιχοίνικον, καὶ ὁ ἀγκῶν τοῦ κλήματος ἐκφυεῖ χιλίους βοτρυας, καὶ ὁ βότρυς ἐκφυεῖ ἡμίσταμνον οἴνου· καὶ τοῦ ἐπερχομένου ἔτους οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔπι προσώπου πάσης τῆς γῆς ἡμιχοίνικον σίτου οὐδὲ ἡμίσταμνος οἴνου.

6. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τότε φανήσεται ὁ ἀρνητὴς καὶ ἐξορισμένος ἐν τῇ σκοτίᾳ, ὁ λεγόμενος ἀντίχριστος. καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, ἀποκάλυψόν μοι ποταπός ἐστίν. 7. καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ζοφώδες, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὀξεῖαι ὡς βέλη, οἱ ὄφρυες αὐτοῦ ὡσεὶ ἀγροῦ, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ ὁ δεξιὸς ὡς ὁ ἀστὴρ ὁ πρωτὶ ἀνατέλλων, καὶ ὁ ἕτερος ὡς λέοντος, τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς πῆχυν μίαν, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σπιθαμιαῖοι, οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ὡς δρέπανα, τὸ ἴχνος τῶν ποδῶν αὐτοῦ σπιθαμῶν δύο, καὶ εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ γραφὴ ἀντίχριστος· ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθήσεται καὶ ἕως τοῦ ἄδου καταβήσεται, ποιῶν ψευδοφαντασίας. καὶ τότε ποιήσω τὸν οὐρανὸν χαλκοῦν, ἵνα μὴ δώσει ἐπὶ τὴν γῆν δρόσον· καὶ κρύψω τὰς νεφέλας ἐν ἀποκρύφοις τόποις, ἵνα μὴ ἐπάγωσι δρόσον ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ καταστείλω τοῖς κέρασιν τῶν ἀνέμων, ἵνα μὴ πνεύσι ὁ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς.

8. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ πόσα ἔτη μέλλει ποιεῖν οὗτος ἐπὶ τῆς γῆς; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τρία ἔτη ἔσονται οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι, καὶ ποιήσω τὰ τρία ἔτη ὡς τρεῖς μῆνας, καὶ τοὺς τρεῖς μῆνας ὡς τρεῖς ἑβδομάδας, καὶ τὰς τρεῖς ἑβδομάδας ὡς τρεῖς ἡμέρας, καὶ τὰς τρεῖς ἡμέρας ὡς τρεῖς ὥρας, καὶ τὰς τρεῖς ὥρας ὡς τρεῖς στιγμάς, καθὼς εἶπεν ὁ προφήτης Δαυὶδ· τὸν θρόνον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν κατέρραξας, ἐσμίκρυνας τὰς ἡμέρας τοῦ κρόνου αὐτοῦ, κατέχεας αὐτῷ αἰσχύνην. καὶ τότε ἀποστελῶ Ἐνώχ καὶ Ἡλίαν πρὸς ἔλεγχον αὐτοῦ· καὶ ἀποδιέξωσιν αὐτὸν ψεύστην καὶ πλάνον, καὶ ἀνελεῖ αὐτούς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, καθὼς εἶπεν ὁ προφήτης· τότε ανοίσωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

9. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλει γενέσθαι; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τότε τελευτήσει πᾶσα φύσις ἀνθρωπίνη, καὶ οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ζῶν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκουσα φωνῆς

λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τότε ἀποστελῶ ἀγγέλους μου, καὶ ἀροῦσιν τὰ κέρη τοῦ κριοῦ τὰ κείμενα ἐπὶ τὴν νεφέλην, καὶ ἐξέλθωσιν ἔξω τοῦ οὐρανοῦ καὶ σαλπίσουσιν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ μετὰ τῶν κεράτων ἐκείνων, καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαυὶδ, ἐν φωνῇ σάλπιγγος κερατίνης· καὶ ἀκουτισθήσεται ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἀπὸ ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης· καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης τῆς σάλπιγγος σαλευθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης, καὶ ὑπὸ τὴν φωνὴν τοῦ στρουθίου ἀναστήσεται πᾶσα βοτάνη, τουτέστιν ὑπὸ τὴν φωνὴν ἀρχαγγέλου ἀναστήσεται πᾶσα φύσις ἀνθρωπίνη.

10. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, οἱ ἀποθανόντες ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι τὴν σήμερον, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ ἄδῃ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ οἱ ἀποθανόντες ἐπ' ἐσχάτων τῶν αἰώνων ποταποὶ ἀναστήσονται; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· πᾶσα φύσις ἀνθρωπίνη τριακονταετῆς ἀναστήσεται.

11. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, ἄρσεν καὶ θῆλυ τελευτῶσιν, καὶ ἄλλοι γηραλέοι, καὶ ἄλλοι νεώτεροι, καὶ ἄλλοι βρέφη· ἐν τῇ ἀναστάσει ποταποὶ ἀναστήσονται; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· ὡσπερ γάρ εἰσιν αἱ μέλισσαι καὶ οὐ διαφέρουσι μία τῆς μιᾶς, ἀλλ' εἰσι πᾶσαι μιᾶς εἰδέας καὶ μιᾶς ἡλικίας, οὕτως καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει ἔσονται πᾶς ἄνθρωπος· οὐκ ἔστιν οὔτε ξανθὸς οὔτε πύρρος οὔτε μέλας, ἀλλ' οὔτε αἰθιοψ ἢ διάφορα πρόσωπα· ἀλλὰ πάντες ἀναστήσονται μιᾶς εἰδέας καὶ μιᾶς ἡλικίας· πᾶσα φύσις ἀνθρωπίνη ἀσώματοι ἀνασταστήσονται, καθὼς εἶπον ὑμῖν ὅτι ἐν τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐγγαμίζονται, ἀλλ' ἡ εἰσὶν ὡς ἄγγελοι τοῦ θεοῦ.

12. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, ἔστιν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ γνωρίσαι ἀλλήλους, ἀδελφὸς ἀδελφόν, ἢ φίλος τὸν φίλον, ἢ πατὴρ τὰ ἴδια τέκνα, ἢ τὰ τέκνα τοὺς ἰδίους γονεῖς; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον Ἰωάννη· τοῖς μὲν δικαίοις γνωρισμὸς γίνεται, τοῖς δὲ αμαρτωλοῖς οὐδαμῶς, οὔτε ἐν τῇ ἀναστάσει δύνανται γνωρίσαι ἀλλήλους. καὶ πάλιν εἶπον ἐγὼ Ἰωάννης· κύριε, ἔστιν ἐκεῖ ἐνθύμησις τῶν ὧδε ἢ ἀγρων ἢ ἀμπελώνων ἢ ἄλλων τῶν ἐνθάδε; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· ὁ προφήτης Δαυὶδ φάσκει λέγων· ἐμνήσθην ὅτι χοῦς ἐσμέν· ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει, ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν· ἐξελεύσεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολοῦνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ.

13. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τότε ἀποστελῶ τοὺς ἀγγέλους μου ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, καὶ ἀροῦσιν ἀπὸ τῆς γῆς πᾶν ἔδοξον καὶ πᾶν τίμιον, καὶ τὰς σεπτὰς καὶ ἀγίας εἰκόνας, καὶ τοὺς

ἐνδόξους καὶ τιμίους σταυρούς, καὶ τὰ ἱερά τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τὰς θείας καὶ ἱεράς βίβλους· καὶ τὰ τίμια καὶ ἅγια πάντα ἀρθήσονται ὑπὸ νεφελῶν ἐν τῷ ἀέρι. καὶ τότε κελεύσω ἀρθῆναι τὸ μέγα καὶ σεβάσιμον σκῆπτρον, ἐν ᾧ τὰς χεῖράς μου ἤπλωσα ἐν αὐτῷ, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντα τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων μου. καὶ τότε ἀρθήσεται πᾶσα φύσις ἀνθρώπων ἐπὶ νεφελῶν, καθὼς προεῖπεν ὁ ἀποστόλος Παῦλος· ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ κυρίου εἰς ἀέρα. καὶ τότε ἐξέλθη πᾶν πνεῦμα πονηρόν, τὰ ἐν τῇ γῆ, τὰ ἐν τῇ ἀβύσσῳ, ὅπου ἐάν εἰσιν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, καὶ κολληθήσονται πρὸς τὸν ὑπηρετούμενον παρὰ τοῦ διαβόλου ἦτοι τὸν ἀντίχριστον, καὶ ἀρνήσονται ἐπὶ τῶν νεφελῶν.

14. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τότε ἀποστελῶ τοὺς ἀγγέλους μου ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, καὶ κατακούσουσιν τὴν γῆν πῆχας ὀκτακισχιλίας πεντακοσίας, καὶ κατακαήσονται τὰ ὄρη τὰ μεγάλα, καὶ αἱ πέτραι πᾶσαι χωνευθήσονται καὶ γενήσονται ὡσεὶ κονιορτός, καὶ κατακαήσονται πᾶν δένδρον καὶ πᾶν κτήνος καὶ πᾶν ἔρπετόν ἔρπον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πᾶν συρόμενον ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καὶ πᾶν πετεινὸν πετόμενον ἐπὶ τὸν ἀέρα, καὶ οὐκέτι ἔσται ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς σαλευόμενον τι, καὶ ἔσται ἡ γῆ ἀκίνητος.

15. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τότε ἀποσκεπάσω τὰ τέσσαρα μέρη τῆς ἀνατολῆς, καὶ ἐξέλθωσιν τέσσαρες ἄνεμοι μεγάλοι καὶ ἐκλικμήσουσιν πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς· καὶ ἐκλικμήσει κύριος τὴν ἀμαρτίαν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ λευκανθήσεται ἡ γῆ ὡσπερ χιών, καὶ γενήσεται ὡς χαρτίον, μὴ ἔχουσα σπήλαιον ἢ ὄρος ἢ βουνὸν ἢ πέτραν, ἀλλ' ἔσται τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν ὡς ἡ τράπεζα καὶ λευκὸν ὡσεὶ χιών· καὶ πυρωθήσονται οἱ νεφροὶ τῆς γῆς, καὶ βοήσει πρὸς με λέγουσα· παρθένος εἰμι ἐνώπιόν σου, κύριε, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ ἀμαρτία. καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαυὶδ· ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. καὶ πάλιν εἶπεν· πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσονται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας, καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ θεοῦ.

16. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τότε καθαρισθήσεται ἡ γῆ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, καὶ πληρωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ εὐωδίας διὰ τὸ μέλλειν με κατέρχεσθαι ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ τότε ἐξέλθη τὸ μέγα καὶ σεβάσιμον σκῆπτρον μετὰ χιλιάδων ἀγγέλων θρησκευόντες αὐτὸ, καθὼς προεῖπον· καὶ τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. καὶ τότε

θεωρήσει αὐτὸ ὁ τῆς ἀδικίας ἐργάτης μετὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ καὶ βρῦξει μεγάλα, καὶ πάντα τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα εἰς φυγὴν τραπήσονται. καὶ τότε ἀοράτῳ δυνάμει κρατούμενοι, μὴ ἔχοντες πόθεν φυγεῖν, βρῦξουσιν κατ' αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν λέγοντες αὐτῶ· ποῦ ἔστιν ἡ δυνάμις σου; πῶς ἡμᾶς ἐπλάνησας; καὶ ἐξεφύγομεν καὶ ἐξεπέσαμεν ἐκ τῆς δόξης ἧς εἶχομεν παρὰ τοῦ ἐρχομένου κρῖναι ἡμᾶς καὶ πᾶσαν φύσιν ἀνθρωπίνην. οὐαὶ ἡμῖν, ὅτι ἐν τῷ σκότει τῷ ἐξωτέρῳ ἐξορίζει ἡμᾶς.

17. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· τότε ἀποστελῶ ἄγγελον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ κράξει φωνῇ μεγάλῃ λέγων· ἄκουσον γῆ καὶ ἐνισχύου, λέγει κύριος· πρὸς σὲ γὰρ κατέρχομαι. καὶ ἀκουσθήσεται ἡ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς ἀβύσσου. καὶ τότε σαλευθήσονται πᾶσα ἡ δυνάμις τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν πολυομμάτων, καὶ γενήσεται κρότος μέγας ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ σαλευθήσονται τὰ ἐννέα πέταλα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ γενήσεται φόβος καὶ ἔκστασις ἐπὶ πάντας τοὺς ἀγγέλους. καὶ τότε σχισθήσονται οἱ οὐρανοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, καὶ κατέλθωσιν ἐπὶ τὴν γῆν πλήθη ἀγγέλων ἀναριθμητῶν, καὶ τότε ἀνοιχθήσονται οἱ θησαυροὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ κατενέγκωσιν πᾶν τίμιον καὶ τῶν θυμιαμάτων τὴν εὐωδίαν, καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ ὡσπερ νύμφην ἐστολισμένην κατενέγκωσιν ἐπὶ τὴν γῆν. καὶ τότε ἔμπροσθέν μου πορεύσονται μυριάδες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, βασιτάζοντες τὸν θρόνον μου, κράζοντες· ἅγιος ἅγιος ἅγιος κύριος Σαβαώθ· πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου. καὶ τότε ἐξελεύσομαι ἐγὼ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς, καὶ πᾶς ὀφθαλμὸς ἐπὶ τῶν νεφελῶν ὄψεταιί με, καὶ τότε κάμψει πᾶν γόνυ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων· καὶ τότε μείνη ὁ οὐρανὸς κενὸς καὶ κατέλθω ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κατενεχθήσονται πάντα τὰ ἐν τῷ ἀέρι ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρωπίνη καὶ πᾶν πνεῦμα πονηρὸν μετὰ τοῦ ἀντιχρίστου, καὶ σταθήσονται ἐνώπιόν μου πάντες γυμνοὶ καὶ τετραχλισμένοι.

18. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, πῶς μέλλουσιν γενέσθαι οἱ οὐρανοὶ καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη σὺν τοῖς ἄστροις; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· θεώρησον, δίκαιε Ἰωάννη. καὶ ἀτενίσας εἶδον ἄρνιον ἐπτὰ ὀφθαλμοὺς ἔχοντα καὶ ἐπτὰ κέρα. καὶ ἤκουσα πάλιν φωνῆς λεγούσης μοι· κελεύσω ἐλθεῖν τὸ ἄρνιον ἔμπροσθέν μου καὶ ἐρῶ· τίς ἀνοίξει τὸ βιβλίον τοῦτο; καὶ ἀποκριθήσονται πάντα τὰ πλήθη τῶν ἀγγέλων· δοθήτω τὸ βιβλίον τοῦτο τῷ ἄρνιῳ τοῦ ἀνοίξει αὐτό. καὶ κελεύσω τότε ἀνοιχθῆναι τὸ βιβλίον. 19. Καὶ ὅταν ἀνοίξη τὴν πρώτην σφραγίδα, πεσοῦνται οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἀπ' ἄκρων ἕως ἄκρων. καὶ ὅταν ἀνοίξη τὴν δευτέραν σφραγίδα, κρυβήσεται ἡ σελήνη καὶ οὐκ ἔσται ἐν αὐτῇ φῶς. καὶ ὅταν ἀνοίξη τὴν τρίτην σφραγίδα, κατασταλήσεται τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔσται φῶς ἐπὶ τὴν γῆν. καὶ ὅταν ἀνοίξη τὴν τετάρτην σφραγίδα, λυθήσονται οἱ οὐρανοὶ καὶ ἔσται ὁ ἀὴρ ἀκατασκεύαστος, καθὼς φησιν ὁ

προφήτης· καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται. καὶ ὅταν ἀνοίξη τὴν πέμπτην σφραγίδα, σχισθήσεται ἡ γῆ καὶ ἀποκαλυφθήσονται πάντα τὰ κριτήρια ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. καὶ ὅταν ἀνόξη τὴν ἕκτην σφραγίδα, ἐκλείψει τὸ δῆμιον τῆς θαλάσσης. καὶ ὅταν ἀνοίξη τὴν ἑβδόμη σφραγίδα, ἀποσκεπτασθήσεται ὁ ἄδης.

20. Καὶ εἶπον· κύριε, τίνες μέλλουσιν ἐρωτᾶσθαι πρῶτον καὶ ἀπολαβεῖν τὴν κρίσιν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα μετὰ τοῦ ἀντικειμένου· κελεύω αὐτοὺς πορευθῆναι εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ἔνθα εἰσὶν τὰ ὑποβρύχια. καὶ εἶπον· κύριε, καὶ εἰς ποῖον τόπον κεῖται; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· ὅσον δύναται ἀνὴρ τριακονταέτης κυλίσαι λίθον καὶ ἀπολῦσαι κάτω εἰς τὸν βυθόν, καὶ ὀλισθεῖς εἴκοσι ἔτη οὐ μὴ φθάσει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἄδου· καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαυὶδ· καὶ ἔθετο σκίότος ἀποκρυφὴν αὐτοῦ.

21. Καὶ εἶπον· κύριε, καὶ ἀπ' ἐκείνων ποία γλῶσσα μέλλει ἐρωτᾶσθαι; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· ἐρωτηθήσονται ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ αἱ γλῶσσαι ἐκεῖναι καὶ ὁ ἑλληνισμός, καὶ οἵτινες ἐπίστευον εἰς τὰ εἶδωλα καὶ εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τοὺς ἀστέρας, καὶ οἵτινες ἐν αἰρέσει τὴν πίστιν ἐμίαναν, καὶ οἱ μὴ πιστεύσαντες τὴν ἀγίαν ἀνάστασιν, καὶ οἵτινες οὐχ ὁμολόγησαν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα· τότε ἀποπέμψω αὐτοὺς ἐν τῷ ἄδῃ, καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαυὶδ· ἀποστραφήτωσαν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν ἄδην, πάντα τὰ ἔθνη τὰ ἐπιλανθανόμενα τοῦ θεοῦ. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν· ὡς πρόβατα ἐν ἄδῃ ἔθετο, θάνατος ποιμανεῖ αὐτούς.

22. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ ἀπ' ἐκείνων ποίους μέλλεις κρίνειν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· τότε ἐρωτηθήσεται τὸ γένος τῶν Ἑβραίων, οἵτινες ὡς κακοῦργον τῷ ξύλῳ με προσήλωσαν· καὶ εἶπον· καὶ οὗτοι ποίας κολάσεως μέλλουσιν τυχεῖν καὶ ποίου τύπου, ὅτι τοιαῦτά σοι ἐποίησαν; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· αὐτοὶ ἀπελεύσονται ἐν τῷ ταρτάρῳ, καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαυὶδ· ἐκέκραξαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ σῶζων, πρὸς κύριον, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτούς. καὶ πάλιν εἶπεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος· ὅσοι ἀνόμως ἡμαρτον ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται, καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἡμαρτον διὰ νόμου κρινθήσονται.

23. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ οἱ τὸ βάπτισμα λαβόντες τί; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· τότε ἐρωτηθήσεται τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν, οἱ τὸ βάπτισμα λαβόντες, καὶ τότε οἱ δίκαιοι ὑπὸ νεύματός μου ἔλθωσιν, καὶ πορευθήσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἐπισωρεύσουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαυὶδ ὅτι οὐκ ἀφήσει κύριος τὴν ράβδον τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κληρὸν τῶν δικαίων, καὶ σταθήσονται πάντες οἱ δίκαιοι ἐκ δεξιῶν μου καὶ

λάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος. καθὼς ὄραξ, Ἰωάννη, τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι ὅλοι ὁμοῦ ἐργέροντο, εἰς δὲ τὸ φῶς διαφέρουσιν, οὕτως ἔσται ἐπὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν· οἱ γὰρ δίκαιοι λάμπουσιν ὡς φωστῆρες καὶ ὡς ὁ ἥλιος, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ ἔστωσαν ζοφώδεις.

24. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ πάντες οἱ Χριστιανοὶ εἰς μίαν κόλασιν ἀπέρχονται; βασιλεῖς, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, πατριάρχαι, πλούσιοι καὶ πένητες, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαυὶδ, ἡ ὑπομονὴ τῶν πενήτων οὐκ ἀπολεῖται εἰς τέλος. περὶ δὲ βασιλέων, ἐλασθήσονται ὡς ἀνδράποδα καὶ κλαύσουσιν ὡς νήπια· περὶ δὲ πατριαρχῶν καὶ ἱερέων καὶ λευϊτῶν τῶν ἀμαρτησάντων, διασκορπισθήσονται ἐν ταῖς κολάσεσιν κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἐκάστου τοῦ ἰδίου πταίσματος, οἱ μὲν ἐν τῷ πυρίνῳ ποταμῷ, οἱ δὲ εἰς τὸν σκώληκαν τὸν ἀκοίμητον, ἄλλοι δὲ ἐν τῷ ἑπταστόμῳ φρέατι τῆς κολάσεως· ἐν ταύταις ταῖς κολάσεσιν διαμερισθήσονται οἱ ἀμαρτωλοὶ.

25. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ποῦ μέλλουσιν ἀλύζεσθαι; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· τότε ἀποσκεπασθήσεται ὁ παράδεισος, καὶ γενήσεται ὁ κόσμος ὅλος καὶ ὁ παράδεισος ἓν, καὶ ἔσονται οἱ δίκαιοι ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς μετὰ τῶν ἀγγέλων μου, καθὼς προεῖπεν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ προφήτου Δαυὶδ· δίκαιοι δὲ κληρονομήσουσιν γῆν, καὶ κατασκηνώσουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐπ' αὐτῆς.

26. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, πόσον ἐστὶν τὸ πλῆθος τῶν ἀγγέλων; καὶ ποῖον ἐστὶν πλεόν, τῶν ἀγγέλων ἢ τῶν ἀνθρώπων; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ὅσον ἐστὶν τὸ πλῆθος τῶν ἀγγέλων; τόσον ἐστὶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καθὼς εἶπεν ὁ προφήτης· ἔστησεν ὅρια ἐθνῶν κατὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων θεοῦ.

27. Καὶ πάλιν εἶπον· κύριε, καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ πῶς μέλλει εἶναι ὁ κόσμος; ἀποκάλυψόν μοι πάντα. καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον, δίκαιε Ἰωάννη· ἀπὸ τότε οὐκ ἔστιν πόνος, οὐκ ἔστιν λύπη, οὐκ ἔστιν στεναγμός, οὐκ ἔστιν μνησικακία, οὐκ ἔστιν δάκρυα, οὐκ ἔστιν φθόνος, οὐκ ἔστιν μισαδελφία, οὐκ ἔστιν ἀδικία, οὐκ ἔστιν ὑπερηφάνια, οὐκ ἔστιν καταλαλία, οὐκ ἔστιν πικρία, οὐκ ἔστιν μέριμνα βίου, οὐκ ἔστιν πόνος γονέων ἢ τέκνων, οὐκ ἔστιν πόνος χρυσίου, οὐκ εἰσὶν πονηροὶ λογισμοί, οὐκ ἔστιν διάβολος, οὐκ ἔστιν θάνατος, οὐκ ἔστιν νύξ ἀλλὰ πάντα ἡμέρα. καθὼς προεῖρηκα· καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, τουτέστιν τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁμοιουμένους τῶν ἀγγέλων διὰ τῆς ἐναρέτου αὐτῶν πολιτείας, κάκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσωσιν, καὶ γενήσεται μία ποιμνη, εἷς ποιμίν.

28. Καὶ πάλιν ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἰδοὺ ταῦτα πάντα ἤκουσας, δίκαιε Ἰωάννη· ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, ἵνα καὶ ἐτέρους διδάξωσιν καὶ μὴ καταφρονήσωσιν, μηδὲ τοὺς

μαργαρίτας ἡμῶν ρίψωσιν ἔπροσθεν τῶν χοίρων, μή ποτε καταπατήσουσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν.

Καὶ ἔτι μου ἀκούοντος τῆς φωνῆς ταύτης, κατήνεγκέ με ἡ νεφέλη καὶ ἀπέθετό με ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ. καὶ ἦλθεν φωνὴ πρὸς με λέγουσα· μακάριοι οἱ φυλάττοντες κρίσιν καὶ ποιοῦντες δικαιοσύνην ἐν παντὶ καιρῷ. καὶ μακάριός ἐστιν ὁ οἶκος ὅπου κεῖται ἡ διάθεσις αὕτη, καθὼς εἶπεν ὁ κύριος ὅτι ὁ ἀγαπῶν με τοὺς λόγους μου τερεῖ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν· αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.